

enkelte panter og er af lovgivningsmagten imødegået gennem bestemmelserne om lavere belåning, hurtigere amortisation og højere reservefondsbidrag end for de øvrige kreditforeninger. De uheldige følger af for høj låneudmåling vil kunne blive større ved større panter, men man tør i denne forbindelse fremhæve, at de af foreningen ydede lån allerede efter 5 års forløb normalt vil være nedbragt med mere end 10 pct., og der vil samtidig af lånet være indbetalt til reservefonden i indskud og bidrag 8 pct. af hovedstolen.

At fastsætte maksimumlån på grundlag af et indekstal for industribyggeri eller industriproduktion må forekomme foreningen mindre egnet dels på grund af usikkerheden i afgrænsningen af industri- og håndværksvirksomheder som grundlag for statistisk behandling, dels fordi ikke blot bygninger, men også maskinpark indgår i låneudmålingen. Et indekstal synes derhos mere egnet til at fastholde samme låneområde uanset prisbevægelser end til at afgrænse en udvidelse af foreningens låneområde på grundlag af foreningens vækst og økonomiske forhold i det hele.

Ved en beregning af maksimumlån på grundlag af hovedstolen ville formentlig være opnået en rimelig risikobegrænsning, svarende til overformynderiets ønske. Samtidig ville en for foreningen gunstig udvikling kunne danne grundlag for udvidelse af dens virksomhed uden at fornyet henvendelse til ministerium og lovgivningsmagt ville være påkrævet, og begrænsningen — således fastlagt — ville formentlig kun i enkelte undtagelsestilfælde virke hindrende for den udlånsvirksomhed, som foreningens ledelse selv kunne ønske fastholdt under hensyntagen til foreningens størrelse og reserver.

Forsåvidt boligministeriet kunne tiltræde en sådan fastsættelse af maksimumlån, skal man derhos henstille til ministeriets overvejelse, om der muligt i lovforslaget kunne indføres en bestemmelse om, at maksimalbestemmelsen kan ophæves af ministeriet, når foreningens samlede reserver udgør f. eks. 10 mill. kr.

I ærbødighed

P. D. V.

Tork. Sørensen.
